

Mitä jos nyt

Mitä sanoisin, jos lähtisin nyt? – Kiittäisin... elämästä, syntymästä, kasvusta. Keväistä tietenkin. Syreeneiden ja tuomien tuoksusta, koivuvihdan, maan ja saunan savun. Kesien lämmöstä, syksyjen harmoniasta joka tasapainottaa suven kasvun. Pohjolan talvessa luomakunnan puhdas sielu. Pyhä hiljaisuus, luonnon pelkistetty peilikuva. Suuret pienet elämän rikkaudet, ja silmät nähdä ne. Sydäimestä kiitän. Tiedän kyllä keskeneräisyyteni, siksihän tänne tulin. Tunnen suurten käsien kantavan varmemmin nyt kun virta vie. Nytkö jo, joko vihdoinkin.

Mitä sanoisin, jos kumppanini täytyisi lähteä? – Kiitos omenankukkien raikkaudesta! Kiitos kun kuljit kanssani tämän elämämme pitkän hetken. Kiitos kumppanuudesta, joka kasvoi suuremmaksi kuin rakkaus. Toit enkelit kulkemaan kanssamme. No, oli myös muutama tonttu. Ja hyvyys aina läsnä, ja valo.

Mitä voin sanoa, jos joutuisin lastani saattelemaan? Polvistun, en ehkä ymmärrä. Elämän ihmeen sain sinussa kokea, ihmeistä suurinta sylissäni suojella. Mutta näin tämänkin kuuluu olla. Älä pelkää lapseni, kaikki on aina hyvin! Aina.

Mitä sanon, kun veljeni lähtee? Sinun kanssasi kuljimme pisimmän tien. Lapsuudesta asti. Kukaan toinen ei tiedä niitä tunnelmia ja muistoja, joita yksi sana voi nostaa esiin. On kuin meillä olisi oma salattu kielemme. Sano sana joka saa nauramaan, sano se mikä herkistää silmät sumeiksi. Toiset menivät jo aikaa sitten edeltämme, meidän vuoromme tuli nyt näin. Vie terveiset, sano että pian nähdään.

Mitä silloin, kun tiedän ystävän tulevan viimeisen kerran? Varmaankin istumme pitkään hiljaa. Varmaan olemme kaiken elämän jo puhuneet, nyt ymmärrämme ilman sanoja. Mutta tehdään taas retki vanhaan metsään, vaikka silmät kiinni. Lauletaan vielä sydämen pohjasta. Muistellaan hetki mukavia yhteisiä reissuja.

Onpas nyt synkeät mietteet miehellä mielessä... Ei toki synkät, päinvastoin, tunnen olevani onnellinen kun sain edes tämän verran sanotuksi. Voihan olla, että sitten joskus kun aika on, en pysty tai en osaa. Nämä ajatukseni ainakin kaikkeus kuulee.

Vielä kerran kuljen ikkunaan, katson tutun maiseman: tässä sain olla. Tässä työtä tehdä. Tuolla leikittiin. Isäni, tässä olen. Tiedän että käden ojennuksen päässä tuon harson takana on suloinen maa, ensirakkautta sadasti suloisempi.

Ajattele, kuinka pitkän matkan jälkeen saavut pääteasemalle. Tähän raiteet päättyvät, juna pysähtyy. Ei matkatavaroita, astut vapauteen

Mitpä sinä, lukijani, sanoisit, jos nyt?

Heikki Juutilainen

ULTRA 2/2012